

Norge - vårt nærmeste ferieland

Over høye fjell, gjennom dype daler. Et lite stopp ved et fjellvann. Fiske litt og bare nyte.

Sommeren og høsten 2002 ble usedvanlig fin for motorsyklistene. Det er nok mange som har hatt atskillige kosetilbud med langture og helgeturer som de kan se tilbake på gjennom høsten og vinteren. Tenke tilbake på alle de koselige folkene vi har truffet underveis og på de forskjellige mc-treffene. Jeg tror ikke det er mange i Norges land og utlandet forøvrig som knytter slik kontakt med hverandre som motorsyklistene gjør.

Mange av oss har truffet hverandre flere ganger på treff eller bare langs veien. Det som også er litt spesielt, er at vi som har "levd før", treffer hverandre igjen med ny ungdom og ny giv, flere år etter. Vi kan snakke om før i tiden med Vannbuss og Commando og Thunderbolt og Guzzi, og så tar det helt av. Jeg har hatt med bilder fra Norgestreff og Trollrally fra 1972 som jeg har vist til noen av mine "grå" motorsykelvenner. Det har tidsreise vært en reise hvor tårene nesten må holdes tilbake.

Litt spesielt var det for meg i år, med 30 år siden jeg var på Norgestreffet i 1972 med min nye Vannbuss (Suzuki 2-takt, 67 hk, 750 ccm med 3 sylindrer, 4 potter og vannavkjøling). Moto Guzzi California ble bare kalt buss. Den var også stor, men hadde ikke vannkjøling.

Men om vi kanskje hadde en rastløs ungdomstilværelse den gang, så hadde vi også opplevelser som overskriften antyder.

Innledningsvis nevnte jeg den flotte sommeren. Og med sykkel kan en få de optimale naturopplevelsene. Duften fra bonden som kjører ut møkka, trær og busker som står i blomst, frisk fjellluft, men også duften fra en kald skummende pils når man ankommer treff, eller bare har lyst på en, etter at en lang dags etappe er unnagjort. Det er ikke bare duften, men også den vakre naturen i Norge vi bør stoppe og nyte. Og aller helst ta med seg et kamera i bagasjen og bruke det flittig. Med motorsykel kommer man tettere

innpå både natur og mennesker. Og mange mennesker som du treffer vil gjerne slå av en prat.

Det er noe av dette jeg har opplevd på en av mine turer denne sesongen som jeg håper kan være med og inspirere for neste års sesong.

Alle har sine favorittsykler, og da jeg byttet til ny, så falt valget på stor offroad og Suzuki V-Strom. Den har innfridd mine forventninger med krav til komfort og bagasjeplass.

Det er flere merker av denne type sykkel på markedet. Derfor ønsker jeg og formidle gleden med og kjøre en slik allsidig sykkel. Må nevne bra fjæring, gode grusegenskaper og behagelige som langtursyklar er de også.

Syklene kan virke veldig store og uhandterlige, men det er ikke tilfellet. Jeg med mine 1,70 og tåspissene i bakken går helt greit. De er faktisk lett kjørte og gir en god følelse av trygghet ved gruskjøring. Går greit å ligge i 80 km på fin grusveg, men er veien svingete så må en ta det med ro. På asfaltert veg med televiv så flyter bare sykkelen av sted, selv om en kjører godt

over fartsgrensen. Her har denne type sykkel et fortrinn fremfor andre motorsyklar.

Dagsetapper på 40-50 mil eller mer går bra. Enkelte kjører nærmere 40 mil på en tank. Hvis jeg kjører pent så går den på 0,55 pr mil.

Med den mulighet jeg har for fritid og trefflista foran meg, ser jeg på helgen 6-8 september. Ikke så mange alternativer, og siden jeg bor ved Kristiansand og hadde lyst til og kjøre noen mil, så måtte Baillsundtreffet ved Kristiansund være bra.

hatt flere langture i sommer og den samme følelsen får jeg hver gang. Må liksom ta en avgjørelse. Men etter noen mil, ønsker en at dette aldri tar slutt.

Etter og ha studert kartet og satt opp "kjørerute" går første etappe opp Setesdalen. Den er grei å kjøre, og full av kulturelle opplevelser. Siden jeg kom litt sent av gårde blir det bare noen få stopp for å kikke litt på kartet.

Jeg tok peiling på Rjukan for det var lenge siden jeg hadde vært der. Stoppet litt ved Vemork og tok noen bilder. (kjent for tyskernes tungtvannproduksjon under krigen)

Stoppet også ved Krossobanen, en gammel gondolheis som tok meg opp i 900 meters høyde. Denne ble bygget for at folk i Rjukan kunne komme opp og se sola om vinteren. Fikk en glimrende utsikt over Rjukan derfra.

Men jeg må videre. Kikket på kartet og tok peiling på Bakko og fjellveien over til Imingen. En grei vei med asfalt, men regntøyet måtte på. Det regnet bra mens jeg koste meg med P3 og innebygde høytalere i hjelmen. På veg over fjellet faller mørket på. Jeg ser etter hytte, men jeg er slik at jeg alltid må kjøre bare litt til. Ikke så langt til Geilo tenkte jeg. Men på vei ned mot Dagali måtte jeg bremse ned for to elg i veien og rett nedenfor stod det et skilt til venstre. HYTTER. Jeg svingte inn, men ingen folk å se. Hyttene var i dårlig forfatning, men etter å ha lest lapp på døren så jeg lyst på det. Der stod det "Her kan du ligge en eller så mange netter du vil. Pris kr 70,- pr natt". Mye bedre enn å sette opp telt i regnvær. Taket var tett og jeg fikk seng å ligge i. Etter en god natts søvn skinte sola fra skyfri himmel.

Men jeg var ikke alene på plassen. Det lå en koselig kar i campingvogn som jeg fikk god kontakt med. "Hvis du kommer innom på tilbakeveien, så kan vi fiske litt sammen", sa han. Det hadde jeg lyst til. Pakket sykkelen for å kjøre videre.

Geilo, Gol, Vågåmo. Her er det ikke milene som betyr noe, men klokka. 10-20 mil er ikke lange etapper når man koser seg, lar tankene fare og nyter alle inntrykkene en får. Her er Valdres-flya verdt flere stopp. Turen fortsetter ned til Vågå.

Det som er en fordel med denne type sykkel er at man sitter oppreist og kan kjøre i sakte tempo uten at man blir sliten i skuldrer og armer. Jeg tror ved slik kjørestilling at man ser mer av omgivelsene. Derfor har det blitt flere stopp for og kikke på naturen og fotografere litt. Men milene slukes, og fra Vågåmo tar jeg fjellveien over mot Lesja. Her er det grus for alle pengene. (Bomvei kr 10.- for motorsykel.)

Med nysmurt kjede, sidevesker og toppkoffert omhyggelig pakket, telt og sovepose forsvarlig surret på salen, så sitter jeg reiseklar på sykkelen onsdag 4 september. Fy f....., tenkte jeg. Nå har jeg ca 900 km foran meg, og jeg som gruer meg for å gå 100 meter til postkassa. Inn med første gir og så er jeg i vei. Jeg har

Vegen fører deg høyt over alle trærne. Tar noen bilder som bevis for at jeg har kjørt på grus.

Så blir det en grei transportetappe mot Åndalsnes. Stopper litt og ser på Romsdalstindane og Trollveggen. De hadde fjernet de som hoppet fallskjerm og bare kom halvveis ned. Tryggere med to hjul på bakken sier jeg da.

IÅndalsnes treffer jeg et koselig motorsykel-par som guider meg rundt i distriktet. Da er det naturlige valget Trollstigen. Fy te katta. Det er så rått at det bare må oppleves. Norsk og vill natur på sitt beste. For de som ikke vet det, så er dette en bilvei med ørten svinger oppover fjellsida for så og havne i skydekket. Turen går i rolig tempo ned igjen siden jeg ikke har fallskjerm på meg. Men mørket kommer sigende. Hytte. Teltet ligger bak på sykkelen og surmuler, men det får så være.

Så er det fredag og jeg sikter meg inn på Kristiansund. Litt ferge, litt bro, litt tunnel og noen bompenger fattigere ankommer jeg Baillsundtreffet, som første mann. Jeg logger 943 km. Holder det til lengst kjørt?

Det var et flott treff som hadde lagt seg på lavpris på den kommunale bevilgningen. Det ble servert nykokte krabber, samt kioskmatt både fredag og lørdag. Musikk og dans på bordene hører med. Deilig gratis frokost lørdag og søndag. Ordentlig sanitæranlegg med dusj og vannklosett. 5 stjerner for det.

Lørdagen kunne de som ville få en spesiell opplevelse. Hilse på verdens mest berømte skapning. Keiko. Etter en times tur i en 57 fot båt med 2x350hk fikk vi øyekontakt med kjendisene. Vi lå på 50 meters avstand. Keiko var forkjølet og lå ganske i ro. Men jeg fikk da noen bilder som bevis.

Lørdag ettermiddag var det tradisjonelle treffelever og premiering. Jo da! Jeg hørte navnet mitt høyt og tydelig. Lengst kjørte mann.

Lørdag er blitt til søndag og formen er bra. Jeg pakker sykkelen og forbereder hjemturen. Nei det gjør jeg ikke. Hemotreffet er jo neste helg. 13-15 sept. Tar det i samme slengen, men nå har jeg god tid. Innkvarterer meg to dager i Ulsteinvik hos familie. Får med meg en tur til Runde og farter litt rundt i distriktet. For oss sørlendinger er vestlandsnaturen spennende og allsidig.

Tirsdag morgen reiser jeg tidelig av gårde. Nå vil jeg prøve og kjøre mest mulig utenom hovedveier. Men noen transportetapper ble det allikevel. Turen går mot Lom og ned mot Fortun. Her tok jeg fjellveien over mot Øvre Årdal. Her var asfalt og et nydelig fjellterreng. På toppen i

1400 meters høyde var det bomstasjon hvor mannen forlangte 20 kroner. Det var det verdt. For flottare fjellterreng skal man lete lenge etter. Fikk tatt noen fine bilder i det solen kastet sine siste stråler på skigard og snødekte topper. Her oppe kunne det like godt ha vært snø på denne årstiden, men med ca 15 plussgrader så var snøen langt unna. Fikk litt tid til og snakke med mannen i bommen også.

Men mørket faller på og jeg begynner nedstigningen. Når jeg ser Øvre Årdal komme til syne fra stor høyde er det som og se en stjernehimmel. Har aldri sett så mye gatelyst og andre lys. Men det tar tid å komme ned. Jeg fikk ikke tallet på alle hårnålssvingene, men det var ikke få. Må finne en camp. Hytte kr 350,-. Telt kr 110,-. Det ble en rå og våt natt i teltet. Står tidelig opp og kler på meg fuktig tøy på en ellers vakker onsdag morgen, handler litt mat og er på veg til Erdal.

Kjører fjellveien over til Aurland. På fjellet nyter jeg nygrillet kylling og rundstykker i solskinn og varme som jeg forøvrig har hatt mye av på denne turen. Fikk også kjøpt meg en liten teleskopstang og snelle i Årdal. Nå skal det fiskes.

Turen går videre til Hol og Geilo. Prøvde fiskelykken underveis. Selv om jeg ikke fikk napp så var det en nytelse med den vakre naturen rundt seg.

Det er ettermiddag og jeg ankommer Dagali og de fantastiske hyttene til kr 70,- pr natt. Jeg valgte en hytte med strøm til kr 75,- pr natt. (innlagt skjøteledning gjennom hull i veggen).

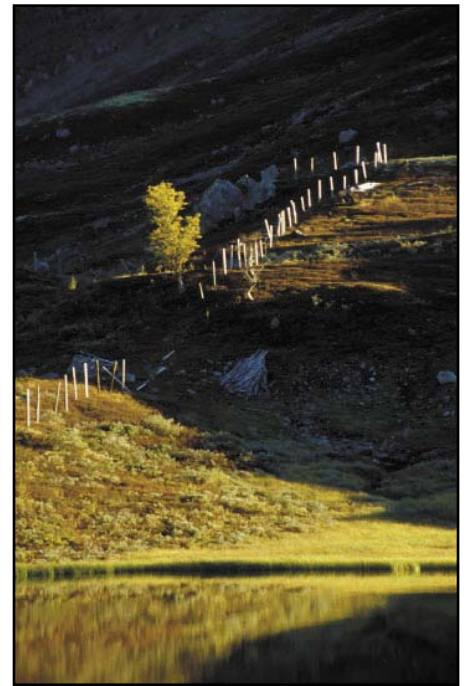
Her skulle jeg bli til fredag. Hang opp teltet og fikk tørket ut Årdalsfukten. En vask med Biotex og full klessnor hører også med.

Traff karen i vogna og vi planla straks fisketur. Elva rant like ved så her var det bare å velge den beste kulpen. Hvis dette høres spennende ut så må jeg avsløre at det ble brød og tubeost begge disse dagene.

Fredag tok jeg farvel med den hyggelige karen i vogna og kjørte mot Åmli og Hemotreffet.

Dette treffet er også verdt litt spalteplass. Rundt 450 mennesker hadde funnet veien hit i år. Treffet begynner å bli stort. Her er det også kommunal bevilgning, grillmat og musikk til langt ut i soloppgangen. Noen står på bardisken og viser rumpa også. Treffelever, samt dusj og vannklosett gir dette treffet 5 stjerner.

Når jeg var vel hjemme igjen logget jeg 2100 km på telleren. Ikke noe bragd i seg selv, men disse turene blir det flere av. Jeg har kjørt sykkelen totalt ca 11 000 km siden mai. Jeg har funnet den ideelle sykkelen til slike opplevelser. Jeg har også kjørt sykkelen i Danmark og Sverige i sommer og den duger veldig bra på motorveg i høye hastigheter.

Det eneste jeg ikke var fornøyd med er vindskjermen som er for lav. Vinden treffer hjelmen. Straks etter jeg kjøpte sykkelen monterte jeg et høyere glass utenpå det andre. Nå merker jeg bare en svak turbulens selv om jeg kjører over 80. Ved 50 og 60 er den knapt merkbar. Uansett hva slags sykkel det kjøres håper jeg dette kan inspirere til kjøring på annet en motorveg og bygater. Men en kveldstur til byen for og kikke på folkelivet er jo også koselig. Treffer alltid masse hyggelige folk når man kjører motorsykel.

En tohjulshilsen fra

*Reidar Olsen
Søgne.*

